

Izsó Zita

Alvásgyakorlatok

Elfáradtam.

Aludni akarok, de lassan süllyedek,
mint egy teherhajó,
van idő arra, hogy elhagyja a fedélzetem
minden, ami
idáig kormányzott engem
és végre elfogyjanak a saját gondolataim,
de aztán bekapcsolom a tévét,
háborúk törnek ki,
valaki az erdei patakba önt egy konténer szemetet,
máshol felgyújtanak néhány újszülött kutyát,
és ahogy a fa koronájába az eldobott nejlonzacskók,
fennakadnak a fejemben azok a dolgok,
amiket mások el akarnak felejteni.

Aztán rád gondolok.

És arra, hogy én még ébren vagyok, de te ilyenkor
a vastag függönyök mögött
már biztosan alszol.

Rólam álmodsz,
és én egyedül ebben a pár órában
nem akarok más lenni,
mint saját magam.
Eddig félttem élni,
de most becsukom a szemem.

És mint amikor gyerekként
kíváncsiságból belenyaltunk az ehetetlen dolgokba,
a szánkba tömtünk egy marék vakolatot
vagy összerágtunk egy kartondobozt,
elkezdem ízlelgetni, hogy létezem.

Közben pedig lassan nekem is elnehezülnek a tagjaim,
álomban rókává változom,
amelyik egy vadsparkban él a rácsok mögött
és boldog, mert elképzeli,
hogyan az a gyerek, aki olyan sokáig nézi,
most biztos először lát élő rókát,
és ettől a teremtés legelső példányának képzelheti magát.

Selyem

Talán tényleg akartam.
Vagy legalábbis tehetek róla,
mert anyám megmondta,
hogy egy nő mindig öltözzön fel rendesen,
én pedig fáztam az udvaron
a nagyszünetben,
ezért bekéredzkedtem,
ő meg azt mondta,
tegyem hasznossá magam,
menjek be vele a szertárba,
segítsek elpakolni.
Aztán megkért,
hogy tekerjem össze vele a vaktérképet,
és ne gondoljak a világra,
ami elítélne minket.

És miközben közelebb lépett,
én végig az ablakot figyeltem,
láttam,
hogy a fa ága a nagy szélben
az üvegnek csapódik,
és vártam, hogy
melyik lökésnél
töri végre be.

Az iskolán kívül ritkán találkoztunk,
csak a strandon futottunk néha össze,
tudtam, hogy ha bent vagyok,
úgysem mer bemenni a vízbe,
és most végre itt hagyhatom,
átúszhatok a föld másik részére,
biztosan találnék a parton néhány ruhát,
amit másvalaki hagyott ott,
és én felvenném ezeket a ruhákat,
és végre nem kellene
egyfolytában meztelennek éreznem magam.

Anyám egyik nap magához hívott,
hogy szerinte azért nem néz rám egy fiú sem,

mert nem gyantázom a lábam,
de ő majd megcsinálja,
ne aggódjak, kicsit fájni fog,
nőnek lenni
nem egyszerű dolog.
Ahogy rántotta le rólam a csíkokat,
úgy éreztem, mintha lehúzná rólam a bőrömet is,
és vele együtt az érintéseit –
attól kezdve
mindig tisztábbnak éreztem magam,
ha fájt valamim.

Anyám meg annyira örült,
hogy odaadta a selyemharisnyáját is,
húzzam csak a lábamra,
és olyan elégedetten dőlt hátra,
mintha hirtelen egyszerre tömte volna magába
az összes csokoládét, süteményt és cukorkát,
amit azért nem vett meg magának,
hogy beleférjen ebbe a harisnyába,
és annyira boldog volt,
és annyira boldog volt,
hogy még a parfümjéből is fújta a fejemre egy kicsit.

Még másnap is érződött rajtam,
és amikor találkoztam vele,
olyan érzésem volt,
mintha ott állna az anyám a hátam mögött,
ettől pedig nem tudtam mozdulni sem,

ő pedig üvöltöni kezdett velem,
hogy mit képzelek,
talán szépnek gondolom magam,
és miért húzok ilyet a lábamra,
és letépte rólam a harisnyát,
és tudtam, hogy az anyám majd engem fog okolni,
hogy nem vigyáztam rá,

és a fejemhez vágja majd,
hogy nem kellett volna
ilyen szép ruhákat
vennie nekem,
hogy jobban tenné,
ha portörülésre használná a ruháimat,

a blúzzal ablakot mosna,
a szoknyámba pedig kifújná az orrát,

és ahogy elképzelttem,
hogy mindezt megteszi,
mintha egyszerre minden könnyebb lett volna,

attól kezdve nem fáj, ha rám nehezedik,
nem nyomja a mellkasa a csontjaimat,
mintha nem is lenne már testem,
mindenem könnyű és puha,
csupa bársony, pamut, selyem és damaszt.

Ivars Heinrihsons: Fekete